

INTERPRETACIÓ MOLT PERSONAL D'UNA DIADA DE SANT JORDI

En un castell al cor de Catalunya prop de rius i muntanyes vivia un noble cavaller batejat amb el nom de Jordi que vivia molt sol i trist i somiava amb l'amor d'una princesa.

Per boca de caminants, comerciants i rodamóns que creuaven esperitats per les seves terres fugint d'un mal que s'expandia ràpidament des de terres llunyanes cap a aquestes contrades infectant a quasi tothom que es trobava al seu pas, va assabentar-se que a la ciutat més important del comtat aquell mal estava causant molts estralls en les vides dels seus súbdits.

Allí vivia una princesa de la qual ell n'havia sentit parlar de la seva bondat i bellesa.

Segons deien aquells caminants, ella també havia caigut malalta d'aquell mal esgarrifós.

Sentint que al seu cor batejava amb por pensant que ella podia ser la dona dels seus somnis, sense perdre temps va agafar el seu cavall blanc i ben armat va marxar amb el seu escuder cap a Barcelona.

Arribat a la ciutat va quedar sorprès!. Als carrer no hi havia ningú... els pocs que circulaven molt de pressa ho feien amb uns draps posats a la cara tapant-los la boca i al veure'l a ell sense aquella màscara se n'allunyaven espantats com si haguessin vist al dimoni!

Després de molt buscar, va arribar a una plaça. Allí hi havia un gran Palau. Estava custodiat per uns homes que vestien molt elegants, de vellut, amb barretina i espardenyes als peus. Se'n deien mossos.

Va aixecar la vista i damunt de l'arcada del Palau hi va reconèixer la imatge en pedra que representava Sant Jordi, el seu Sant Patró.

Va preguntar quin personatge vivia allí i li van respondre que l'Honorable Conseller de la ciutat junt amb la seva esposa i la filla que malauradament no hi era.

Va pujar ràpidament a veure aquell gran home, que estava molt abatut i impotent per no trobar la solució a la gran desgràcia que havia caigut sobre la ciutat i els seus habitants.

L'Honorable Conseller, impressionat per la gran voluntat i valentia que demostrava aquell eixerit cavaller, li va explicar que un gran drac a qui van posar el malnom de Virus Corona havia segrestat la seva filla i viatjava amb gran celeritat per tot arreu infectant a tothom a tort i a dret.

El cavaller, esperonat per l'esperança de salvar la princesa i encomanant-se a Sant Jordi, va sortir de Palau, va viatjar per rius, valls i muntanyes fins que va trobar el drac i la princesa. Realment era molt gran, feia feredat de veure i llençava tot de virus pels queixals!

Ell, sense pensant-s'ho més i amb tot el coratge que va sentir en veure viva la princesa, va atacar aquell maleït drac i després de gran lluita va aconseguir matar-lo clavant-li l'espasa al cor.

Un cop morta la fera, van encaminar-se cap a Barcelona. El seu escuder es va avançar per comunicar les bones noves als pares, que plens de goig van organitzar una gran festa a la ciutat a la qual tothom va ser convidat per rebre la princesa i aquell gallard heroi que la va salvar.

Aquella ciutat lluïa esplendorosament coincidint amb el dia de Sant Jordi. Per fi la malaltia s'havia acabat. Els carrers es van omplir de roses i la gent passejava feliç i els homes regalaven a les seves dones aquelles roses vermelles de foc.

El Conseller de la ciutat en agraïment al cavaller Jordi, li va concedir la mà de la princesa i amb gran joia i amor van celebrar seu casament.

I vet aquí un gos i vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat!!!

Neus Mariné Roselló

Sant Jordi, 2020